

▶ Educació, seducció, tedi

En aquest breu article em proposo reflexionar sobre la figura del professor i la seva relació amb la categoria postmoderna de seducció. Aquesta categoria esdevé clau a l'hora d'interpretar alguns trets simptomàtics de la nostra societat contemporània. Lipovestky ha emprat aquesta categoria per explicar alguns aspectes característics de l'anomenada societat postmoderna: la societat occidental a partir dels anys 80 . Per Lipovetsky, aquesta categoria no té una dimensió psicologicoamorosa (no està relacionada amb el mite de Casanova o Don Juan), sinó sociològica . En la societat actual, la publicitat utilitza la seducció per convèncer l'individu de la necessitat de comprar i adquirir un producte determinat. Evidentment, la seducció, s'ha estès a altres àmbits que no són estrictament els de la publicitat: entre aquests, el de l'educació i la política.

En les societats democràtiques actuals es tracta, més que d'obligar els ciutadans, de convèncer-los. Per fer-ho se'ls sedueix d'una manera molt semblant a com es fa en la publicitat. Per aquesta raó, en la nostra societat, s'hi palesa una diferència fonamental respecte a altres moments històrics considerats democràtics: a l'antiga Grècia els filòsofs ensenyaven la retòrica (i Sòcrates la dialèctica) amb una finalitat política, la de convèncer els ciutadans de la polis a través de la força dels arguments. En canvi, en el món actual, el ciutadà resta convençut, més que a través de la força de la raó, a través de la força de la seducció . En política, la seducció és absolutament fonamental.

Aquest fet sociològic, que s'observa en la política, també és present en l'educació. De tota manera, l'assimilació d'aquesta categoria per part de l'educació, no crec que hagi estat quelcom conscient, tot i que, en el cas de secundària i batxillerat, la LOGSE ha introduït una pauta en aquesta direcció, amb la intenció d'afavorir... [\[llegir més\]](#)

Dr. Antoni Llach, professor col·laborador del Departament de Pedagogia

▶ La diversitat ignorada: escola i diversitat sexual

1. Introducció. L'absència de la diversitat sexual a les escoles

Tot i que el sistema educatiu actual promou la possibilitat que es parli de diversitat sexual a l'aula, a la pràctica continua el silenci. Aquest article pretén constatar aquesta absència, tant en l'àmbit de les ciències de l'educació, com de la pròpia pràctica docent. Analitza la forma actual que pren l'educació sexual, constatant que ho fa sota el prisma de l'heterosexisme. Pretén, a més, oferir alguns suggeriments per al tractament adequat d'aquesta diversitat a les escoles, proposant fórmules d'inclusió tant a través del currículum ocult com del currículum formal.

Estem lluny de la normalització social de la diversitat sexual a l'aula: tot l'ensenyament està pensat per a i per persones heterosexuales. Aquest ensenyament tracta els desitjos, les identitats sexuals, les vivències i actituds dels estudiants com a heterosexuales. Aquest plantejament és doncs discriminatori i exclouent, ja que està enviant el missatge a l'alumnat homosexual que continua essent anormal i estrany. Cal, doncs, una educació que no negui l'existència d'alumnat, professorat, pares i mares homosexuals, lesbianes, bisexuals i transgenèrics/ques.

Pel que fa a les Ciències de l'Educació, aquest silenci es produeix en un context de creixement de la investigació sobre altres diversitats discriminades anteriorment (gènere, educació especial, interculturalitat). Afortunadament, a nivell docent ja s'estan produint iniciatives que de manera aïllada i amb recursos escassos intenten pal·liar aquestes carències en l'àmbit de la investigació. És el cas de la guia didàctica per a la introducció transversal de la diversitat sexual elaborada pels professors de Xente Gai Astur , o de la literatura infantil que en forma de contes tracta el tema amb absoluta normalitat... [\[llegir més\]](#)

Dr. Alfons Romero, professor del Departament d'Empresa